

omtrent samme Flade i Tømmemaal, kun bød tarvelig Smaamønt. Der syntes mig i den blaa Halslinnings Bugtning under Hagen stærkere og ubedrageligere Kendetegn paa Liv, i Haanden, ved dens blotte „Sted“ i Billedet, tydeligere Bud om Nerver, der dirre, end jeg fornem fra samtlige lystige Karle og trampende Heste i Fastelavnstoget.

Hvorledes er nu sligt muligt? Ingen kan dog nægte, at menneskelige Væsener interessere os mere end Beklædningsgenstande, at det vilde være os kærkomnere — hvis det bødes os — at indvies i Forstaaelse af Væsener med bankende Hjerter end i en sort Kjøles Folder. Det synes da, at der i det ene Billede maa være klarlagt, eller til Dels klarlagt, i det andet Billede utilfredsstillende gjort Rede for visse af Lysverdenens Kendsgerninger i dens intensive Sammenhæng — hvilket for øvrigt vil sige noget ganske andet end at gengive Tingene „detailleret“. Ved detailleret Udførelse menes der jo en Fremstilling af Genstandene, saaledes som de vise sig for en nær Iagttager; disse Synsbilleder hensesættes saa som et Slags Erindringsaftryk, ogsaa hvor Genstandene ses under forandrede Synsvinkler eller i forandret Klarhed. Et saakaldt fint udført, „udpenslet“ Maleri kan meget godt være et Maleri, i hvilke de fremstillede Genstande med grov Overfladiskhed ere gengivne i deres stedlige Tilsyneladelse, i deres særlige Lyssammenhæng med bestemte Omgivelser. Et Billede derimod, der søger at gengive Tingene med malerisk Troværdighed, kan paa sin Side meget godt undlade at fremstille den Slags Detailler ved Genstandene, som Nærstandpunkt og gradevis Undersøgelse bringer for Dagen. Koloristen føler ikke den Forpligtelse at hensesætte Genstandene i isoleret Tydelighed, thi han finder i Lysverdenen kun Milieu'er og atter Milieu'er, i hvilke Særtningene indtræde, og som i Virkeligheden forvandle dem for hver ny Forbindelse, hvert forandrede Stedforhold, til *ny* Lysgenstande — han finder ikke noget Steds et malerisk intet, i hvilket han kan lade dem trone i afsondret Ejendommelighed. Selve det, vi kalde Genstande, er jo for Farveopfattelsen kun Bundter af Lysforhold, der ganske vist altid ses sammenknyttede efter en vis Rytme, men hvis intime Betydning i Lysverdenen først forstaas gennem stedlige Reflekser. Det Formaal, en malerisk interesseret Kunstner da sætter sig, er ikke Efterligningen af Genstandene, saaledes som disse erkendes ved Erfaringer, indhentede fra alle Sanserum i Flæng eller ved Tilførsler fra det litterære Tankeforraad, men det er Fremstillingen af dem som Farvekomplekser i deres blot relative Egenhed mellem andre Farvekomplekser, — den Illusion, han vil vække, Illusionen om